

NAPLÓ 1912—1913*

CSÁTH GÉZA

Ez a két lány meggyőzött engem arról, hogy számomra igazi sikerek, meleg csókok és ölelések csak a finom és érett nők között teremnek. S ezt a nézetemet nem másítják meg azok a kedvező tapasztalatok sem, amelyeket éppen a nyáron a fiatalabb nőket illetőleg szereztem, mint B. Bözsi, S. Kitty, a kis Margit szobalány, L. Paula (a bába lánya), Annie Laplace(!)-szal való esetek.

Ezek sorába tartozik a G. Edith-tel való kis mese is. Egy 17 éves, hatalmas, kissé kövér, de igen formás, barna lány volt ez, rózsaszín arccal és barna őzikeszemekkel. Anyja egy táblabíró özvegye, egy 135 kg-os asszony a rendelésre magával hozta. Egy szénszemecskét távolítottam el a lányka szeméből, majd egy kis *Adrenalinnal* rendbe hoztam a tágult ereket úgy, hogy hosszú órák szenvedéseitől szabadítottam meg egy perc alatt. Egy alkalommal ezzel a lánnyal a második emeleti folyosón beszédbe elegyedtem. Néhány bók után megfogtam a kezét, magamhoz húztam. Fejét a vállamra hajtotta, és csókomat mohóan, tüzesen viszonzta. Tisztán a híremnek tulajdonítottam ezt a sikert, tehát távol állt tőlem, hogy túlbecsüljem. Úgy látszik, az asszonyok és a lányok egyaránt szenvednek a gyarlóságtól, hogy a kíváncsiságnak nem tudnak ellenállni, ha a szóbeszéd révén fejükbe kerül a motosz. Még néhányszor csókolóztunk a folyosón hasonló véletlen találkozások alatt, a lány gyors, követelőző kérdése azonban, bár azt illő szerénységgel tette fel („Hiszen maga úgyse szeret engem!?”) elvette a kedvemet az udvarlástól. Csinossága és hatalmas, bimbózó, üde teste mellett csak nagy érzékisége volt az, ami mellette szólt, modora, intelligenciája viszont vidékiessége, kellemetlen gentryskedő úrilány-allűrje révén teljesen lerontotta a hatást. Szemrehányó tekintete és gyors soványodása, amely a következő 2 hét alatt szemmel látható volt, megfelelő büntetés volt számomra a könnyelműségért, melylyel ezt a szegény gyermeket minden ok nélkül megzavartam.

* Harmadik rész

Ugyanerre a lapra tartozik a bérlőnő leányával, a kis, ormótlan Hildával való ügyem. Párszor bejött hozzám villamozásra, mert nyakának vastagsága és szívpanaszai a kezdődő Basedow gyanúját érlelték meg bennem. — Pár csókomat elég szívesen fogadta, de mikor szebb unokanővérei a fürdőre érkeztek, róla teljesen elfeledkeztem. Nem bánta, mert még éretlen és kissé tuskótermészet volt, aki belső emóciókra képtelen. A báj hiányzott belőle.

Annál tüzesebb természet szorult a már öregedő Directricébe. Egy 35—40 éves elvált asszony volt ez, de állítólag télen cocotte Budapesten. Modora nem erősítette meg azt a pletykát, de az arcvonásai annál inkább. Kissé tömpe, vastag orra, kék szemei, szőke haja és igen szép teste volt. Egy este, mikor migraine-rohamot kapott szobájában, megvizsgáltam. Elbámultam mellének üdeségén és szépségén. Remek, fehér, vastag karjai voltak, és csodálatosan forró, izmos, rózsaszín ajkai. Még azon este meggyőződtem, hogy mesterien ölel és csókol. A támadásokat később alkalomadtán megismételtem, de tovább soha se mentünk. Ő hűséget emlegetett, én pedig nem akartam a gyógyszerészt, aki életre-halálra udvarolt neki, és nagyon szerette őt a nyeregből kiütni. (Vézna kis cvikkeres fiú volt, akit Lea kutyául megkínzott.) Egyébként ma is bánom, hogy egy éjjel be nem kopogtam hozzá. Egészen bizonyos, hogy rendkívüli élvezetekben lett volna részem. Igen jó barátságban váltunk el.

Itt említtem meg, hogy több leány és asszony akadt, akikben hajlandóságokat vettem észre, de kikenél egyáltalán nem tettem semmit, hogy kiaknázzam azokat a lehetőségeket, melyeket kiaknáznom lehetett volna. *J. Dóra*, az államtitkár leánya, kinek anyja egy csodásan bájos, nagy múltú írónő, nagyon érdekelt, kezdettől fogva igen barátságos módon közeledett hozzám. Egyedül fölkeresett a rendelésemen, vizsgálta magát, és kezelte a torkát, állítólag fájó fogát stb. (NB. szülei semmit se tudhattak a huncut lányka orvosi vizitjeiről, mert honoráriumot nem kaptam.) Viselkedése agresszív volt. Úgy szorongatta a kezemet, mintha phallost fogna, és hysteriás, kék szemeit erősen rám szegezte. Affektált, indokolatlan nevetései, ha egyedül voltunk, szintén elárulták a bensejében történőket. Mesteri termete volt. Vékony bokái, óriási vádlik és combok, emellett sápadt, érzéki arc, hysteriás, nyugtalan mozdulatok. Nemi telítettsége oly nagyfokú volt, hogy folyton csókolta kis francia társalkodónőjét, s mint ezt a francia lánytól megtudtam, az öleléseket este az ágyban fokozott mértékben űzte. Egyszer a társalkodónő, másszor pedig Dóra vitte ilyenkor a férfiszerepet.

A francia kisasszony, *A. Laplace*, egy madártestű, nagy szemű és korán öreg arcú párizsi lány az arcát kezelte nálam. Vibrációs masszázssal valóban sikerült azon néhány ráncot kisimítani. Viselkedése kezdettől fogva imbecillis és félremagyarázhatatlan volt. Gyakran kérdezte magyarul és franciául, hogy miért nem szeretem őt, és azokat

a lányokat és asszonyokat, akikkel látott, sorra szidta, szapulta. Különösen N. Margitnak, ennek a 32-34 éves vénlányának a vonzalma keltette fel undorát, és nem szűnt meg nekem hordozni a pletykákat, amelyek N. Margit nagy szerelméről, otromba és túlzott esengéséről szóltak. J. Dórával együtt mulattattak ezekkel a dolgokkal, és jókat nevettem azon az őszinte, komisz kajánságon és rosszindulaton, amelylyel ezt a szegény, csúnya lányt a szememben még jobban kisebbiteni igyekeztek. Utánozták pillantásait, mozdulatait, zavarát, viselkedését, amikor célzásokkal frappírozták és bosszantották őt stb.

Ez a szegény, derék és művelt lány egy v. miniszternek volt a lánya, és unokahúga Korányi Frigyesnek, teljesen árván már évek óta a fürdőn járt, főképp Erdélyék társasága miatt, akik bevették, és pártolták őt. Én, értesülve, hogy zongorázni jól tud, ajánlottam Párdynak, a képezde igazgatójának, aki egy hangversenyt akart rendezni, hogy kerjék fel őt szereplésre. Megtették. Négykézre játszottam vele Wagner Császár indulóját, és kísérte hegedűjátékomat. A próbák alatt vettem észre, hogy a lány viselkedése kellemetlen, nyugtalan, és félszeggé válik. Kerülni kezdtem, mert irtóztam attól, hogy ennek a szerencsétlen, árva teremtsének szenvedést okozzak. Hasztalan. Még annál rosszabb volt. Tolakodó módon kereste társaságomat, hívott zongorázni, sétálni, és gyakran nem tudtam kibújni alóla, hogy kettesben vacsorázzunk. Eből az a baj származott, hogy mindig azt szerette volna. Meglesett ablakából, hogy mikor megyek az étterembe, s így az a taktikám, hogy nagyon későn vacsoráztam — csakhogy egyedül nyugalomban legyek —, ez is csődöt mondott. A dolog mind keservesebbé vált. Az egész társaság — Erdélyék, Szabó Józsi — ugratta őt, ami egy ilyen intelligens és szemérmes vénlányra dupla kín lehetett. Egy esti sétán már a szerelemre terelte a szót, és én hideg borzalmat éreztem arra a gondolatra, hogy most valami vallomásfélét fog mondani. Nem következett be, de óvakodtam máskor a társasággal menni este, ha ő is ott volt. Egy napon izgatottan megjelent rendelésemre. Megjegyzendő, már többször célzást tett, hogy meg akarja magát vizsgáltatni, én azonban nem szóltam egy szót se, és nem hívtam. Most mégis beállított. Sírni szerettem volna a sors kegyetlen szeszélye miatt, amely ilyen lehetetlen helyzeteket produkál. Panaszkodott, hogy már több éjszaka óta *egyáltalán* egy órát se alszik. Megvizsgáltam — ő milyen szánalmas volt ez a szalagos, finom ing! —, félfürdőket és csillapítókat rendeltem. Egy hét múlva jelezte, hogy jobban van. Én azonban kezdődő Basedowra gondoltam, és elrendeltem a nyak pontos mérését hetente. Utolsó vizitjénel meghívott, hogy látogassam meg, és még a fürdőn létem alatt több képeslapot küldött. Elutazásához kiment az egész társaság, a kedvükért nekem is ki kellett mennem, mert külön megkértek rá. Az ugratásban azonban nem akartam részt venni, és nem fogadtam meg a rosszmájú, vidám, özvegy tábournoknének, Zsoldosnének a tanácsát, aki egy virágcsokor átadását részemről igen illendőnek minősítette.

Az augusztus utolsó napjaira esett egy különös esetem. *B.-né*, egy tescheni orvos ott nyaraló nagynénje jött hozzám be vizitre. Egy púpos és gömbölyű nő, feneké szép, rózsaszín arcbőrrel, finom vonásokkal, ősz hajjal, kicsiny, elefántcsontfehér kezekkel. Az egész lénye kacér, rátartó, kedves és sexualis. 52 éves kora mellett vonzó és izgató volt, mint egy özvegy, akinek 7 gyereke él künn a világban, és lelkiileg még mindig friss, élni akar, ruganyos, és éppen nem érzi magát szerencsétlennek testi hibája miatt. Ez természetes, hiszen szerették, és pedig alaposan (!), és a púpját sem láthatta, hacsak dupla tükörből nem szokta nézegetni. (Vajon honnan magyarázhatjuk a púposok eszességét, életkedvét és jó idegeit. Azt hiszem, hogy a gerinc és egy kitűnő vérrrel való ellátottságából.) Már az első percek után az asszony kihívó mosolygásának hatása alatt gyenge izgalom lett úrrá idegeimen. Beszélgettünk. A nagy fiát, a vezérkari főhadnagyot említette. Azután vizsgáltam. Lefektettem a kanapéra. Mosolygott. Vértirós, kedves és vastag ajkai között megcsillantak porcelánfehér, szép fogai. Megfogtam a kezét, és hirtelen csókolni kezdtem. Mosolyogva, nyugodtan nézett. Erős izgalomban folytattam a csókolást, és finoman kialakult könyökárkáig jutottam el. Majd hirtelen lehajoltam, és az ajkát csókoltam meg. Hosszan rátapadtam. Ő kipirult. Telhetetlen csókokkal borítottam orcáit, homlokát, formás tokáját. Egyszerre csak elkezdett nevetni. Kinevetett. Eltolt magától.

— Aber Herr Doctor, was machen Sie, einem solchen alten Weib.

— Sie sind nicht alt, Gnädige, verzeihen Sie wegen meine Freiheit, aber ich bin entzückt von ihrer Schönnheit und Reiz und von ihrer Jugend! Verdannen Sie mich nicht. Ich fühle nur eine unendliche Ehre gegen Sie! (Sajátságos, hogy a némettudományom hasonló alkalmakkor mindig megháromszorozódik.)

Felült, még engedte csókolni a kezeit, de újra nevetett. Kacagása nem volt csengő, hanem torz:

— Hihihhi, hihihhi.

Ez lehűtött. Leültem. Még pár percig beszélgettünk közömbös dolgokról. De pénzt nem fogadtam el tőle. Egyébként csak volt nálam. Nem is csekély rheumája hozta a fürdőbe, csupán nyaralni jött. Másnap elutaztak. De még aznap a korzón egy kedves és kissé gúnyos búcsúmosolyát fogtam el. Nagyon szerettem volna gyöngédségemről őt kétségbevonhatatlanul is meggyőzni, a kegyetlen természet azonban, amely a nőknél pontos terminusok közé szorítja a nemi élvezetek lehetőségét, megfosztott ettől a különleges örömtől.

A nyár közepén jelentkezett rendelésem egy gyászruhás, kék szemű asszony, *B.-né*, később megtudtam, hogy született H.....szky lány, férjével. Egyike volt a fürdő legszemérmertlenebb hystericáinak. Az arcát és testét határozottan csinosnak lehetett mondani, de a hangja, beszédmodora, intelligenciája lerontották a hatást. Naponta járt hoz-

zám. Kezdetről fogva kihívóan viselkedett, bókolt, intim dolgairól beszélt. Férje, egy nervózus és buta tót kereskedő, rendkívüli mód féltette, és gyakorta írt neki hosszú, féltékeny leveleket. Ezeknek egyike, amelyben a férfi az egész életrajzát elmondta, hogy az asszonyt meghassa, igen szánalmas, és mégis érdekes volt. Azt láttam ebből a levélből, hogy a szerelem még az alacsony intelligenciájú ember kifejezőképességét is hihetetlenül megnöveli. Az asszony fordította le nekem ezt a levelet, és közben jóízűket nevetett; oly világosan éreztem, hogy mit akart ezzel elérni. Meg akarta akadályozni, hogy férjét esetleg őszintén megsajnáljam, és e révén az ő megtámadásáról lemondjak. Nem sejtette, hogy hiába minden mesterkedése, mivel szívem teljes egészében le van foglalva. Majdnem hat hétig maradt a fürdőn. Jó barátságban volt Zelmával, s míg az a fürdőn volt, nem is próbált semmit, később azonban gyakran hívatott, szobájába hysteriás izgatottságai idején, úgyhogy az összes szobalányok és a szobaasszonyok is nevelték. Ennek az asszonynak csekély 5 darab leánya volt, akik gyakran írtak neki kedves, szarkalábas leveleket, drága jó mamuskának nevezték, és látszott, hogy nagyon vonzódnak hozzá. Nem értettem az asszony panaszát, aki ezzel mintegy mentegetni akarta magát viselkedéséért, hogy házassági kielégítetlenségről, elégedetlenségről beszél. Elvégre 5 gyermeket csinálni nem csekélység, és éppen nem mutat impotenciára. Mindegy. Semmi hajlamot nem éreztem, hogy az asszonykának legalábbis kijavítsam boldogtalanságát. Csak néha, amikor az asszony vizsgálat alatt a harántágyon, fűző nélkül és szoknya nélkül, lihegve, könnybe borult szemekkel, mintegy könyörgőn nézett rám, fordult meg a fejemben: mi lenne, ha megszánnám. De ez csak pusztá gondolat volt, semmi érzés nem járt vele, mert eszembe jutott ilyenkor mindig kis Olgám is, aki most távol, a forró Budapesten egy harmadik emeleti, sötétre függönyözött szobában gondol reám, nyomasztó és édes érzések között, hűen, magányosan tesz-vesz, jár ide-oda talán gyenge fejfájással a vágytól és forróságtól, és ilyenkor távolabb voltam, mint valaha, attól, hogy megszegjem a neki tett ígéretemet.

B-néről egyébként, bár soha együtt vele a fürdőn nem mutatkoztam, igen sokan azt hitték, hogy szeretöm. Talán azoktól az asszonyoktól, mint Iláncsyné, származhatott ez a pletyka, akik a vendéglő teraszán kezükben órával jegyezték, hogy ki meddig marad nálam. B-né valóban gyakran maradt soká. Úgy intézte a dolgot, hogy utolsó legyen a délelőtti rendelésen, hogy ne kelljen sietnie. — Gyakran küldött csemegéket a férje üzletéből. Sajtokat, kandírozott gyümölcsöket, mézet, borovicskát, amiket azonban sohase költöttem el. Valami undort éreztem a holmijai iránt is, és mindet a portásnak és a szobalányoknak ajándékoztam. Milyen isteni élvezettel és mohósággal fogyasztottam ezzel szemben azokat a finom gyümölcsöket, amiket kis Olgám küldött.

Jó tanácsok:

1.) Ne feledd el, hogy ha coitálni nem lehet: még mindig van alkalom az *O. C.*, a *frott*, a *cunilingu*, a *coit. in anum*, a *fellatio* műveleteire.

2.) A sikerben kételkedni kell, de *viselkedjünk* úgy, mintha egyáltalán nem kételkednénk.

3.) *Nem szabad elfeledni*, hogy a bróm, a borbély, a fürdő, a tiszta fehérnemű, a szívmosás, a klyma, az orrmosás, az alkohol stb. oly eszközök, amelyek nehéz helyzetben sokat segíthetnek.

4.) Ha nem tudunk már uralkodni magunkon: még vegyünk be 1 gr. brómot, és várjunk fekvé 1/2 órát.

5.) Egyenletes, számolt, lassú, mély légzések, hanyatt fekvés mellett önuralmat biztosítanak.

6.) Az akarat nevelése nagyszerű munka, örömet is okoz, de...

1912. szeptember 19.

A mai nehéz napot részletesen akarom leírni. A 19. számot nem szeretem. Ezentúl úgy kell intéznem a dolgaimat, hogy e napon lehetőleg ne mozduljak ki a házból. — 9-kor ébredtem. Hamarosan 0,012 P-t helyeztem el, ezután visszafeküdtem az ágyba. Euphoria nem jelentkezett. Étvágynélkül kávéztam, és a cigaretta nem jól esett. Lementem az osztályra és Somlyóval, Szamosi Elza paralitikus elvált férjével kezdtem beszélgetni. Ugrádozó fecsegése egy szimpatikus embert reprezentált. Kedves és frivol dolgokat mondott el nemi életéről. Megrázó volt utolsó coitusának elbeszélése, amikor reggel kilumpoltan érkezett haza a Fészekből, meg akarta lőni nejét, majd pedig undorodva kihúzta penisét. Akkor már jól tudta, hogy az asszony hűtlen hozzá. Arra a hírre, hogy felhasználom az alkalmat, és elmegyek, megnézem azt a nagy [...], amelyet egy ószeres megvételre ajánlott fel. A portás azonban felcsengett, és jelzi, hogy mesterünk első előadásán valamennyiünk jelenlétét óhajtja. Nem lehetett gondolkodni. Végig kellett hallgatni előadását, mely két óráig tartott, és teljesen érdektelen, színtelen volt. Sehol egy érdeklő pont, egy ügyes pedagógiai fogás, egy hangsúly, egy szünet, egy tehetséges gesztus. Hosszú mondatok, megkezdett és újrakezdett mondatrészek stb. Nagy fáradtságérzésem volt. Akkor jelenti a portás, hogy Sassy, piktör barátom vár. Egy szőnyegszakértőt hozott, amire tegnap kértem. Megnézték a nálam mutatóban lévő szőnyeget, véleményyt mondtak, a velük való társalgás annyira fárasztott, hogy csak nehezen tudtam udvarias lenni. Telefonhoz hív-

tak, elbúcsúztunk. Harmos telefonált, találkát kért. Adtam: a Kálvin térre 1/3-ra. Gondoltam, hogy Olgához menet majd elkísér, és ez alatt beszélgetünk. Megebédeltem. Az ebéd jólesett, de hibát követtem el az-zal, hogy az egyes tál ételek között semmi szünetet nem tartottam. A cigaretta utána ismét nem nyújtott élvezetet. Bözsi is megzavart benne. A kislány viruló színben és kedvben jött fel. A hétfőn adott 5. sz. JK hatása szemmel látható volt. Maga is kijelentette, hogy sokkal jobban van tőle, és kért új injectiót. Adtam neki ugyanazt a dosist, minthogy 37,5-ös hőmérséke miatt az óvatosságot láttam tanácsosnak. Elkérte az arcképet. Odaadtam. Együtt mentünk a Kálvin térig, és elkísértem még egy darabon a Kecskeméti utcában. A Kálvin térre visszamenve Harmost seholy láttam, bementem tehát a Báthory Caféba, egy skatulya Luxort vettem. Elkedvetlenített az, hogy a csinos német kasszír-nő, bár igen szíves volt, de mégse hasonlóan barátságos, mint én. Arra is gondoltam, hogy H. Desirét odaállította a telefonhoz, hogy dicsekedjék vele, hogy én találkozni kívánok vele. Az Estet olvasgatva átkocsiztam, és már meglehetősen P-éhséggel, gyalog siettem föl Olgához. Őcs otthon, ablakok tárvanyitva. Nagy kedvetlenségi érzés. — Cseveg-tünk. Szépsége, tisztasága, formái felizgattak, és nem elégíthetvén ki szenvedélyemet, le-fel kellett járnom a szobában, hogy csillapodjam. Majd 0,045 P-t helyeztem el, de az euphoria ismét elmaradt. A lány-ka uzsonnát csinált. Közben erkölcsi tanításban részesítettem hazugság miatt, ami miatt elszontyolodott, és dühös volt reám. Mindazonáltal édesnek és imádandónak találtam. Ozsonna után hamarosan távoztam, annál is inkább, miután az öccsben semmi hasonló szándékot nem vettem észre. Vízitelni akartam Moravcsiknál. Nem volt otthon. Elmen-tem Szabó Józsihoz, aki miután közel lakik, szinte fel volt véve a programba. Őt se találtam otthon. A hűvös, szép estében nekiindultam a városnak, azzal, hogy bevásárlásokat fogok tenni. Előbb azonban a Harmoniához vettem utamat, hogy zongorámat kifizessem. Új piani-nómmal, amelyet két nap előtt szállítottak, úgy alakult az ügy, hogy az egész zongora árát könnyen kifizethettem. Közben azonban Kohn zongorakereskedővel értekezve szomorúan vettem tudomásul, hogy a Harmonia által nekem 840 koronába számított pianino tulajdonképp 700 koronába kerül. De azután kiszámítottam, hogy 700 korona kétévi kamata tulajdonképpen 140 korona, és ennyi idő óta kölcsönzők én a Harmoniától zongorát. Eszerint nem csinálnék egészen rossz vásárt. Azon-ban más baj jött közbe. Az igazgató könyveiből az tűnt ki, hogy míg én 270 koronát törlesztettem, ők csak [.] írtak a javamra. Bosz-szankodtam a mézédész szavú, kövér fickón, aki adja a barátot és tisz-telőt, s emellett úgy meg akar nyúzni, mint egy vidéki földbirtokost. Elmentem, ígérve, hogy elismervényeimet behozom. Végigmenve a Vá-czi utcán, a temérdek jól öltözött ember rosszkedvre hangolt. Láttam, hogy léteznek nálam jobban öltözött urak is Budapesten, holott én-nekem az felelne meg, ha magamat tudnám e tekintetben a legjobbnak.

Hozzá Lacival, az öccsel találkoztam. Valószínű, hogy hamarosan utánam elment hazulról, tehát legokosabb lett volna a Moravcsik- és Szabó-féle nem sikerült vizitek után Olgához visszamenni, és Ámor-nak áldozatot mutatni be! Míg ezen töprengtem, egy könyvet vásároltam, E. T. A. Hoffman zenei iratait, melynek kiállítása figyelmemet megragadta. Majd ellátva magam A Nap friss példányával, a Gerbeaud-hoz tértem be egy kis süteményre. Sajnos, az első ember, akit itt meg-láttam, Farkas Pál volt, ez az undorító stréber, akinek esete élénken példázza, hogy a pénz mindenk fölött úr a világban, s véle szemben még önmagunk becslése se ad egyensúlyt, mert hiszen hogyan becsül-jük meg önmagunkat, ha akarjuk a pénzt, és nem tudjuk elérni. — A Gerbeaud closetjében egy újabb 0,012 P. vigasztalt meg. Fölvágtam a monoklimat, de a dohányzóban nem jól éreztem magam; pazarul öl-tözött hölgyek hívták ki az irigységet és dühömet, és egy kitűnően öltözött, kövér bolesz fiú, aki úgy nézett ki, mint Job Dániel kinézne 90 kg-mal. Megettem süteményeimet, és elszívtam egy Gianadist a Nap olvasása közben. Nem volt nyugtom. Egy szőnyegkereskedőhöz men-tem be a Gizella téren. Itt találtam is olyan kék halinaszőnyeget, ami-lyennel az egész szobám padlóját óhajtottam bevonni, sajnos azonban oly drága volt, hogy egészen kedvetlenül távoztam. 120—140 koroná-ba került volna a padló beborítása. Hogy mégis csináljak valami jó üzletet, a Kelethez mentem be, és kifizertem a számlám törlesztésére 100 koronát. Ez némileg megnyugtató. Hazaindultam.

A zsúfolt utcákon minden érdeklődés nélkül, dühöngve a gazdag em-berekre és szegyéllve szegénységemet, amely már mindössze csak 1200 koronából állott, töprengve a téli kereset bizonytalanságán, s azon, hogy a Világtól sikerülni fog-e megkapnom a 3 hónapi kilégítést (ha mégis távoznom kell majd) — így mentem, mendégéltem. Szerettem volna venni tollakat, hogy még megmentsem az estét, de nem sikerült, mert a Kossuth utca közelében, a Múzeum körúton csak egy papírkereske-dés volt, s ennek pedig tollválasztéka botrányosan kicsi. Nem találtam a kívánt íróeszközt. Fölültem tehát toll nélkül, mivel nem akartam megkockáztatni, hogy esetleg az Üllői úton várva a kocsira a *Megtelt* táblákban gyönyörködjem. — A kocsi lassan haladt. A csinosabb nők, akik benn ültek, semmi hajlamot se mutattak, hogy észrevegyenek. Nevettem hiúságomon, de való igaz, hogy most efféle *siker* segített volna nehéz helyzetemen. Leszálltam a klinikánál. Vettem ci-pőkrémet, zsinórt és zöldpaprikát. Otthon a portás újságolta, hogy egy németül beszélő hölgy kétszer is keresett a telefonon. Aggódtam, hogy G. mama Pesten van, és fölkeres. „Lásd — szóltam —, most meg kell enned, amit főzögettél.”

Az orvosi étkezőben egy ellenszenves arcú, vidám kolléga biliárdo-zott. Milassin Jánosira emlékeztetett, és simplex butasága felkeltette irigységemet. Megvacsoráltam, de nem volt borom. Gyula megitta, és

nem hozatott mást. Az alkoholtól reméltem még valamit. Így e reményem is kútba esett.

Közben Winter megjött a találkáról. Egy közel lakó kislány ti. találkára hívott engem „Krajner József”-nek címzett levélben. Wintert küldtük ki. A leányka ott volt, de nem szólította meg Wintert. Világos, hogy velem akart találkozni. Szobámba mentem tehát, és zongoráztam egy kicsit, hogy a látóhatárra csaljam. Jelentkezett is egy kis fehérnép, de hamarosan el is tűnt. Mit volt mit tenni; még sírós hangulatban neki-kezdtem a szoba átrendezésének, de nem boldogultam a nehéz szönyeg-ekkel, kifáradtam, abbahagytam.

Azután arról gondolkodtam, hogy meg kellene a levelet írni Braun-nénak. Az az irtózás fogott el, amelyet akkor érzünk, ha valamihez a sikertelenség reményében fogunk hozzá.

Végre naplóhoz ültem. Írtam... írtam. Már jobban érzem magam. 1/2 11 órakor egy újabb 0,012 P-vel segítettem magamon. Közben lenn jártam az osztályon, és injekciót adtam egy paralyticusnak. Eközben megmértem a súlyomat, 80 kg. Ez annyi, mint ruhástól 82 1/2. Mégis híztam valamit az utolsó két napban talán. De mit ér mindez. Seholy semmi remény. A tükörbe néztem ott a szobában. A lámpák kormosan égnek, alig világítottak.

„Komám, szedd össze magad — szóltam —, mert meg fogsz dög-
leni, komám, meg fogsz dögleni.”

Így szóltam, azután feljöttem az írást folytatni. Most 1/4 12. Meny-nyivel jobb sorban vagyok, mint tavaly ilyenkor, és mégis sokkal boldogtalanabbnak gondolom magam. Talán holnap jobb nap virrad!?... 1912. IX. 20. Álmodom, amelynek dissonáns hangulatával ébredtem, a tegnapi nap bajait folytatta. Szereplők én és Olga voltunk. Színhely: Iglófüred vagy Stubnyafüred. Megérkeztünk, elszállásoltak bennünket egy kis szobába, de bárhogy kerestük az alkalmat, nem sikerült áldozatot bemutatni Ámornak. Kétségbeejtő helyzet volt. Mindenki zaklatott bennünket, sőt a szobában éjjelre egy öreg parasztot helyeztek el. Végül pedig Bolemame zavart: konzíliumra híván engem. Aggodalmas érzésem volt: „nem megyek, mert még az alatt a feleségemet valaki meglövi”. Délelőtt klinika. Délután Olga nálam. Az újonnan megvásárolt két szép perzsaszőnyegen küzdöttünk kétszer. A kislány édes és szép volt. Este náluk vacsoráltam, és atyja után elmondtam a zsidó kenyérimát. Később, vacsora után jóízűt csokolóztunk, hosszan, epedőn és virtuóz változatokban.

(Folytatjuk)